

SZENT NORBERT BÚCSÚBESZÉDE

Kedves Testvérek !

Buzdítunk benneteket Isten szorgalmatos szolgálatára, kinek magatokat külön fogadalmak letételével elköteleztétek. Kötelesek vagytok ugyanis arra, hogy miután magatokról és mindenetekről lemondattok, csakis Isten kedvéért, minden nap magatokra vegyétek Krisztus keresztyét és a különböző szenvedések okozta szorongatásaitok közepette türelmesen éljétek. Ez az égbe vezető keskeny út, mely a rajta tökéletességben haladókat elvezeti az igaz hazába, s amely utat Krisztus életével és halálával, szavával és tetteivel nektek előre megmutatott. Ha erre nem léptek bizalommal s ha nem jártok rajta tehetségetekhez képest, nem juttok el Krisztushoz. Mert az Apostol azt mondja: Senki sem nyeri el a jutalmat, csak az, aki szabályszerűen küzdött. És ismét: aki Krisztussal akar maradni, úgy kell haladnia, mint Ő. Járjatok tehát Isten útjain óvatosan, hogy a váratlan halál el ne ragadjon benneteket; megtartván a pontos engedelmességet, az önkéntes szegénységet s a dicsérendő tisztaságot. Ezek nélkül a rend minden lényegbevágó erénye kipusztul. Ti, akik e szent helyen való megmaradást fogadtatok, kelletlenség nélkül legyetek fáradhatatlanok az isteni szolgálat magatokra vett terhének viselésében, — hacsak egyéb mulaszthatatlan szolgálat meg nem akadályoz benneteket — hogy a haszontalan elköszalások lelki szétszóródottsága ne vegye el az erények édességét, melyet az isteni titkok megízlelése ad és ne csábítson az esendő világ hamis szeretetére, amelynek szennyétől senki sehol nem lehet biztonságban. Miként a hal a vizen kívül természetes táplálékát nélkülözvén csakhamar elpusztul, éppúgy az állhatatlan szerzetes is levetkezvén a kolostor védőpalástját, távol a jók példaadásától és oktatásától, a gonoszságba merült világban sokszor forgolódva, hamar vétkekbe süllyed és az örök halál kötelékei fonják körül. Kerüljétek tehát a világi emberek társaságát, mint a hal a szárazat; ne feledkezzetek meg bensőtök szorgalmas megőrzéséről, mely a léleknek a tisztaságot adja. A szent szerzetesi állapotnak dicsőséges nevét méltatlanul bitorolnátok, ha kívánságaitok nem annyira Istenhez, mint inkább a világhoz kötnek benneteket. Tehát kötelesek vagytok állhatatosak s a szeretetben egyetértők lenni, leginkább nyelvetek megfőkezésével, hogy zúgolódás, megszólás és irigység nélkül egy szívvel, egy lélekkel lakozzatok Isten házában. Mert a rosszat beszélő és cselszövő nyelv, ez a nyugtalan, halálos méreggel telt fenevad nem szűnik meg sértegetni, a boldog békét megzavarni s ezzel elerőtleníteni a szerzethez való szerető ragaszkodást. Ezért írják az ilyenekről: a viszálykodó és folyton panaszkodó ember nem igazi szerzetes.

Tehát nyelveteket fékezzétek; szíveteket irányítsátok és emeljétek az égi ország felé, ahol az igaz örömök vannak. Áhítatotok vágyában repüljétek fel a fellegekbe az isteni dolgok szemléletéhez és szomorúsággal viseljétek testetek terhét, hogy elmondhassátok az Apostollal: "Vágyódom feloszlani és Krisztussal lenni." És a Zsoltárossal: "Vezesd ki testünk börtönéből lelkünket", hogy együtt uralkodhassatok Krisztussal mindörökké. Ha azonban egyesek, bár szerzetesi öltönyt viselnek és külsőleg a galamb szelídségének s a tej ártatlanságának színében, hófehérbe öltöznek, belsőleg pedig Isten előtt — aki mindenkinek mezítelen és fedetlen gondolatait látja — a szerzetesi tökéletesség állapotából sajnálatra méltó módon kivetkőznek és az üdvös intelmeket s azt, aki ezekre int, makacs szívvel megvetik s a szabályok fegyelmének szent rendjét meg nem tartják: hacsak eelőbb meg nem javulnak, kétségtelenül az örök kínok rettenetes helyére kerülnek, ahol nincs többé semmi rend, hanem örök borzalom lakozik. Óvakodjatok tehát előre az isteni Felség rettenetes ítéletétől, áhítattal szolgáljatok neki félelemben és igazságban, hogy megtartsion benneteket a szerzetesi tökéletes életben s az ő kegyelme megmentsen benneteket az előbb említett büntetésektől. Mert ő azokat, akik neki hűségesen szolgálnak, bőségesen gazdaggá teszi; kegyesen nagy dolgokat ad kicsinyekért, az időlegesekért pedig örök jutalmat. Hisz ő mondotta tanítványainak, mikor dolgaik elhagyásáról s a végzett munka jutalmáról kérdezősködtek: százszor annyit kaptok majd s örök életetek leszen, — amelyre vezessen el benneteket Krisztus ! Ámen.

Senkinek se legyen kelletlen vagy kényelmetlen, hogy ezt a néhány sort, melyben Isten szolgálatára rövid buzdítást találhat, gyakran elolvassa. Isten igéje lángol, mert a próféta szerint a Szentlélek lobbantotta fel a tüzet; kiegészíti a vétkeket, növeli az erényeket s a jóakarátú lelkeket bölcseséggel gazdagítja, mennyei táplálékkal szolgálván nekik. Azért mondja a Megváltó szava: "Boldogok, akik hallgatják az Isten igéjét s megtartják azt." Ezért mondja az Úr, hogy Mária Magdolna, aki a tökéletes áhítatot odaadó figyelmével s az isteni szemlélődés vágyával hallgatta az Isten igéjét, a legjobb téiszt választotta, melyet Márta az Üdvözítő törekeny emberségének tett szorgalmas szolgálatával és fáradozásával nem tudott megszerezni.

Hallgassátok tehát azt szívesen, tartsátok meg bölcsen és teljesítsétek mindig, hogy a világ végén vidáman hallhassátok Istennek mézzel folyó szavát: "Jöjjetek, Atyám áldottai, bírájátok az örök birodalmat." Ott majd az

örökké tartó béke nyugalmaiban, Isten tökéletes szemlélete és megismerése által megdicsőülve örökké örvendeztek; ahol az Isten letörli szemetek minden könnyét. Nem lesz többé halál sem pedig fájdalom, mert előbbi szenvedéseiteknek kínjai mind megszűnnek. Megmutatkozik majd Isten édességének sokasága, melyet számotokra tett el és az Őt félőknek. Ott feltárlnak Isten jobbja csodálatosságának gyönyörűségei, melyekkel megvizsgáztat benneteket és összes választottait mindvégig. Ott van Isten kertjének életet adó forrása, mellyel benneteket táplál; ott az élő vizek kifogyhatatlan kútja, melyből benneteket eláraszt; ott Isten háza élvezeteinek felbecsülhetetlen bősége, mellyel benneteket megrészesít; ott gyönyörének édes forrása, mellyel itat benneteket. Ott övezi fel magát Isten erővel és hatalommal s örök fényének tündöklésébe öltözött szolgálatotok, önmagát adva nagy jutalmul s összes vágyaitok túláradó, mérhetetlen bőségű megvalósulásaként; amint egykor Ábrahámnak, a boldog pátriárkának, ki hitt és engedelmeskedett neki, megígérte, mondván: "Én leszek a te legnagyobb jutalmad." Ez a jutalomlesz az az egyetlen igazgyöngy, amelyért mindent oda kell adnotok és szüntelenül fáradoznotok, hogy megszerezzétek. E nemes élet édességét fennköltisége és magasztossága miatt a kutató emberi elme — az apostol szerint — nem képes tökéletesen megismerni, sem pedig a szívnek legfinomabb sejtéseivel nem tud ennek tudásáig eljutni. Már az érények negysága, a jutalmak kiválósága miatt is, sem a szenvedés kínjaival sem a jócselekedetek érdemeivel nem tudtok teljesen kiérdemelni, hacsak Isten ingyen nem adja azt meg nektek. Mert az Apostol szerint: "Nem méltóak a jelen idő szenvedései a jövődő dicsőségére, mely ki fog nyilvánítani benneteket."

Kérjétek tehát a mindenható Istent, — aki érettetek emberré lett és az emberi állapot tökéletességét saját magán tapasztalva megismerte gyarlóságotokat abban, hogy *hiúságban élnek az emberek összes fiai*, s hogy az ember érzékei a rosszra hajlanak. Kérjétek, hogy kegyesen őrizzen meg benneteket, segítsen jóságosan, hogy elvégezvén a küzdelmes futást, a test szeretetének élvezetei nélkül úgy haladjatok az ideigtartó javakon át, hogy ne veszítsétek el, hanem megszerezzétek az örök értékeket. Ezt adja meg nektek kegyesen az Isten, aki az Atyával és Szentlélekkel él és uralkodik mindörökkön-örökké. Amen.